

The Europeans
Pim Milo

Impatiently people are waiting for the traffic lights to turn green in order to cross the street. Time is filled in with watching. Nothing escapes the restless eye. Everything and everybody is gazed at intrusively. With a casual or candid look people observe their immediate surroundings. It seems impossible to take a picture of this mass of people that is peering around without them noticing it. Still it can be done, because there is no eye contact with the photographer, there is no visible reaction?

Reinier Gerritsen reaches this candid result by dressing up in a fluorescent safety jacket, which changes him from a curious photographer into a land surveyor who works for the local council and makes his observations. This changes him from an intruder on other people's privacy into someone who is part of the ordinary street scene. By dressing up in a grotesque suit, he trivializes his presence and becomes therefore invisible.

Gerritsen aims his lens at the masses. He already did this in ten European cities. In medium shots from head to hips, about the same way we ourselves look at our fellow human beings, he draws the individual from the faceless masses and presents us with a fascinating spectacle. For don't we all like to spy on each other?

Gerritsen is obsessed by body language which betrays in which mood a human being finds himself. In those different poses he sees the choreography of a personal expression. It is an almost cinematographic experience when he observes groups of moving and waiting people through his camera lens.

All pictures show us the same mix of people, no matter the city or the country where the photo was taken. As a cultural sociologic document these photos form a typology of the multi cultural society in the unstoppable and unmistakable European unification process.

De Europeanen
Pim Milo

Ongeduldig wacht men tot het voetgangerslicht verspringt en de oversteek gemaakt kan worden. De tijd wordt gevuld met kijken. Ongedurig schieten de ogen alle kanten op. Niets ontsnapt aan de rusteloze blik. Alles en iedereen wordt indringend geobserveerd. Terloops of onverholen richt men de aandacht op de directe omgeving. Het lijkt onmogelijk om van deze rondspiedende mensenmassa ongemerkt een foto te maken. Toch kan het, want nergens in beeld is oogcontact met de fotograaf, nergens een waarneembare reactie.

Reinier Gerritsen bereikt dit 'candid' resultaat door zich in een fluoriderend geel veiligheidsvest te kleden, waardoor hij van nieuwsgierig fotograaf verandert in een landmeter die van gemeentewege zijn waarnemingen doet. Van inbreker in andermans privacy wordt hij deel van het normale straatbeeld. Door zich zo uit te dossen wordt hij onzichtbaar.

Gerritsen (1950) richt zijn lens op de massa. Dat deed hij inmiddels al in tien Europese steden. In medium shots van hoofd tot heupen, ongeveer zoals wij onze medemens zelf ook waarnemen - trekt hij het individu uit de anonimiteit en serveert hij ons een fascinerend schouwspel. Want ook wij bespieden graag.

Gerritsen is in al zijn werk bezig met lichaamstaal omdat deze verraadt in welke stemming men is. In die verschillende houdingen ziet hij de choreografie van een persoonlijke expressie. Het is een bijna cinematografische ervaring, als hij groepen bewegende en wachtende mensen door zijn camera observeert.

Alle foto's tonen ons eenzelfde mengeling van mensen, ongeacht de stad of het land waar de opname werd gemaakt. Als een cultuursociologisch document vormen de foto's een typologie van de multiculturele samenleving en onmiskenbare Europese eenwording.